

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Masarykova univerzita**, sídlem Žerotínovo náměstí 617/9, 601 77 Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 15. 5. 2015, č. j. ÚOHS-R27/2014/VZ-11640/2015/321/KKř/,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“ či „zdejší soud“) dne 15. 7. 2015 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad

a zároveň potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže jako správního orgánu I. stupně (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j. ÚOHS-S317/2013/VZ-1334/2014/511/JPo ze dne 20. 1. 2014.

Z prvostupňového správního rozhodnutí vyplývá, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 100 000 Kč. Správní delikt měl žalobce spáchat tím, že nedodržel postup stanovený v § 13 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, neboť nezákonně rozdělil předmět veřejné zakázky „Interiérové vybavení VŠ kolejí“ (dále také jako „první veřejná zakázka“) zadávanou ve zjednodušeném podlimitním řízení na základě písemné výzvy k podání nabídek ze dne 15. 2. 2007 a „Dodávka a instalace interiérového vybavení VŠ kolejí Kounicova 50, Brno“ (dále také jako „druhá veřejná zakázka“) zadávanou jako veřejnou zakázku malého rozsahu na základě písemné výzvy k podání nabídek ze dne 13. 6. 2007 tak, že tím došlo ke snížení předpokládané hodnoty pod finanční limity stanovené v § 12 odst. 2 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, v důsledku čehož nedodržel postup stanovený v § 21 téhož zákona a neprovedl příslušné zadávací řízení, čímž mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Předpokládaná cena první veřejné zakázky byla stanovena na 6,5 mil Kč bez DPH a cena druhé veřejné zakázky neměla přesáhnout 2 mil. Kč bez DPH. Jelikož žalobce předmětné veřejné zakázky co do limitů pro určení charakteru veřejných zakázek posuzoval odděleně, nepřesáhla hodnota zakázek 6,607 mil. Kč (§ 12 odst. 2 písm. b) zákona o veřejných zakázkách), což byl finanční limit, při jehož překročení bylo třeba hledět na zakázku jako nadlimitní a tím pádem splnit přísnější povinnosti vyplývající ze zákona o veřejných zakázkách.

Meritem sporu se v rámci řízení o rozkladu stalo právní posouzení, zda bylo povinností žalobce posuzovat finanční limit pro určení charakteru veřejných zakázek ve vzájemných souvislostech, tj. v součtu, či hledět na obě veřejné zakázky jako na samostatné a nesouvisející.

II. Obsah žaloby

Žalobce v zásadě namítal nesprávná skutková zjištění a nesprávné právní posouzení dané věci. Podle něj bylo možno považovat za nesporné, že zadavatel disponuje výlučným oprávněním stanovit předmět veřejné zakázky a předpokládanou hodnotu budoucího peněžitého plnění. Za rozhodující žalobce považoval určení předvídatelnosti budoucího peněžního závazku vyplývajícího z veřejné zakázky. Žalobce uvedl, že před zahájením podlimitní veřejné zakázky (první veřejná zakázka) neplánoval, nepředvídal a v dikci zákona nepředpokládal další plnění spočívající v druhé veřejné zakázce. Dle žalobce nebylo uvažováno k datu zadání první veřejné zakázky ani v rovině hypotetické o zadání druhé veřejné zakázky, o čemž vypovídají finanční prostředky uvolněné v únoru 2007 pouze na první veřejnou zakázku a případné další zakázky by tak nebyly finančně nikterak kryty. Finanční prostředky uvolněné na první veřejnou zakázku měly být zřejmé z finančního plánu na rok 2007 (i tato zakázka měla být s ohledem na hodnotu rozdělena na dvě etapy) a finanční

prostředky na druhou veřejnou zakázku měly být vygenerovány s nejistým ziskem za období měsíců dubna a května roku 2007. Podle tvrzení žalobce tak nebylo možné v době zadání první veřejné zakázky z důvodu ekonomických uvažovat o zakázce následující, z uzavřené mandátní smlouvy se společností S-Invest CZ s. r. o. bylo možno usuzovat o jasném záměru pouze na podlimitní veřejnou zakázku.

Žalobce namítal zejména časovou a věcnou nesouvislost obou veřejných zakázek, a to zejména s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Af 54/2010 a rozhodnutí žalovaného, č. j. S 605-R/03-VP/140/OŠ. Nad to žalobce poukázal na odlišné podmínky co do charakteru plnění obou veřejných zakázek, s poukazem na jejich technickou dokumentaci a položkový rozpočet. Podmínky nemohly být totožné, neboť žalobce v první veřejné zakázce soutěžil vybavení výlučně studentských pokojů, ve druhé pak vybavení pokojů hotelových. Z uvedeného mělo být zřejmé odlišení věcného charakteru obou zakázek. Žalobce tak v souhrnu napadl podle něj domnělé a spekulativní závěry žalovaného ohledně „připraveného plánu“ ve věci druhé veřejné zakázky.

Na úvaze soudu žalobce ponechal okolnost finančního krytí veřejné zakázky malého rozsahu, která byla financována výlučně z komerční činnosti žalobce.

Další žalobní námitky směřovaly proti uložené pokutě. Žalobce požadoval, aby mu byla pokuta v celém rozsahu prominuta, případně snížena. Podle žalobce bylo spáchání správního deliktu podmíněno existencí podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější zakázky. Žalovaný sice k hypotetickému závěru o možném podstatném ovlivnění dospěl, ovšem aniž by uvedl, na základě jakých skutečností takto dovozoval. Podle žalobce se jednalo čistě o spekulativní závěry, zejména při situaci podání nejvýhodnější nabídky stejným dodavatelem.

Žalovaný měl zkoumat, zda se žalobce dopustil deliktního jednání úmyslně či nedbalostně, přičemž žalobce měl prokazovat pouze případné vyvinění se. Žalobce dále uvedl, že druhá veřejná zakázka (malého rozsahu) byla podřízena zásadám transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace (§ 6 zákona o veřejných zakázkách), navíc v podstatě celé řízení kopírovalo zákon o veřejných zakázkách (do zadávací dokumentace byly zakomponovány i obchodní podmínky zadavatele včetně platebních podmínek apod.). Všechny tyto skutečnosti měly být posouzeny jako polehčující ve vztahu k výši pokuty. Žalobce považuje pokutu za nepřiměřenou a nespravedlivou, navíc žalovaný zohlednil skutečnosti, které neodpovídají správnému a úplnému skutkovému zjištění. Žalobce dále uvedl, že žalovaný u něj prověřoval celkem 23 veřejných zakázek, které zadal v letech 2007 – 2012, přičemž pouze u této jediné žalovaný dospěl k závěru o porušení zákona o veřejných zakázkách. I tuto skutečnost bylo podle žalobce nutno zohlednit při stanovování výše pokuty. Žalovaný navíc pokuty ve výši statisíců začal ukládat až v posledních letech, přičemž v době domnělého spáchání deliktu by žalobce pokutu dostal nižší.

V souvislosti s výší uložené pokuty žalobce poukázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2005, č. j. VZ/S 164/05-153/5158/05-Kr, kdy byla uložena pokuta výrazně nižší. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 62 Ca 33/2008 – 57, vyplývá, že lze považovat pokutu za přiměřenou a spravedlivou nedosahující ani 15 % možné maximální výše. Pokuta v nyní projednávané věci tuto hranici značně překročila.

Žalobce také uvedl, že bylo třeba posoudit materiální stránku deliktu (s poukazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 Afs 74/2007 – 140, a ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135) a to zejména ve vztahu k výši uložené sankce, k čemuž však nedošlo. Uložená pokuta byla zjevně nepřiměřená a neplnila svůj represivní a preventivní účel, navíc s odstupem osmi let ode dne zadávání veřejných zakázek. Žalobce namítal, že pokuta musí být zejména spravedlivá a argumentace ohledně toho, že nebyla likvidační, nemůže obstát.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl rozsáhlou argumentaci, která je s nepodstatnými odchylkami totožná s odůvodněním napadeného rozhodnutí.

Podstatou vyjádření žalovaného je argumentace, že namítaná věcná a časová nesouvislost nemůže obstát v kontextu charakteru předmětu veřejných zakázek a jejich časovému odstupu, rovněž s ohledem na jejich místní souvislost.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout pro její nedůvodnost.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Podle § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí předsedy žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žaloba v podstatě opakuje a precizuje argumenty uplatněné již v rozkladu. Žalobce namítá, že časová a věcná souvislost mezi výše specifikovanými veřejnými zakázkami dána nebyla a jeho postup byl tudíž plně v souladu se zákonem o veřejných zakázkách. Je proto nutné posoudit, zda mezi předmětnými plněními (interiérové vybavení VŠ kolejí v jiných nadzemních podlažích s ne zcela totožnými požadavky na dodání nábytku) byla dána časová a věcná souvislost, kterou žalobce již v rámci správního řízení zpochybňoval a na těchto svých závěrech trvá i v řízení před zdejším soudem.

Podle § 98 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách platí, že zadavatel má možnost rozdělit veřejnou zakázku na části, připouští-li to povaha předmětu veřejné zakázky.

V souladu s § 13 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách však zadavatel nesmí rozdělit předmět veřejné zakázky tak, aby došlo ke snížení předpokládané hodnoty stanovené v § 12 posledně jmenovaného zákona. Jedná se o pravidlo vyjadřující princip zákazu dělení předmětu veřejných zakázek tak, aby nedošlo uměle ke snížení předpokládané hodnoty veřejné zakázky pod finanční limity stanovené zákonem. Postup zadavatele při zadávání veřejných zakázek je totiž závislý na předpokládané hodnotě, tj. zda jsou zadávány veřejné zakázky malého rozsahu, podlimitní veřejné zakázky či nadlimitní veřejné zakázky. Toto rozlišení má následný vliv na to, zda je možné využít mírnějšího či naopak přísnějšího postupu při zadávání zakázek.

Odborná komentářová literatura k § 13 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách uvádí následující: „*Dělení předmětu veřejných zakázek jako takové nepřipustné není. Zákon institut rozdělení veřejné zakázky na jednotlivé části zná a upravuje ho v § 98 Zákona (blíže viz komentář k tomuto ustanovení). Nepřipustným, a tedy i protiprávním, se stává ve chvíli, kdy jeho prostřednictvím dojde k umělému rozdělení předmětu veřejné zakázky, v jehož důsledku nastane snížení předpokládané hodnoty veřejné zakázky pod finanční limity stanovené v Zákoně a následné zařazení do jiné kategorie veřejných zakázek. Protiprávnost takového postupu lze pak spatřovat v tom, že takovýmto umělým dělením veřejných zakázek se zadavatel může dostat do finančních limitů platných pro zakázky, při jejichž zadávání je zadavatel povinen užívat méně přísných pravidel či není povinen podle Zákona postupovat vůbec. Naopak pokud zadavatel například rozdělí předmět podlimitní veřejné zakázky tak, že se z něj stanou dvě samostatné podlimitní veřejné zakázky (tedy nikoli dvě veřejné zakázky malého rozsahu), lze takový postup označit za přípustný“; viz PODEŠVA, V., OLÍK, M., JANOUSEK, M., STRÁNSKÝ, J. Zákon o veřejných zakázkách. Komentář. 2. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011.*

K předmětu veřejné zakázky a mezím jeho dělení se vyjádřil také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 6. 2007, č. j. 2 Afs 198/2006 - 69, publ. pod č. 1896/2009 Sb. NSS. Jednalo se sice o právní stav před účinností stávajícího zákona o veřejných zakázkách, přesto z něho lze v obecné rovině vycházet i v daném případě. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že zadáním jedné veřejné zakázky, spočívající v plnění stejného nebo srovnatelného druhu, je nutno rozumět i souhrn jednotlivých zadání určitých relativně samostatných plnění, týkají-li se tato zadání plnění spolu úzce souvisejících zejména z hledisek místních, urbanistických, funkčních, časových nebo technologických. K tomu zdejší soud doplňuje, že se jedná toliko pouze o demonstrativní výčet, tato hlediska tak nemusí být jediná a současně nemusí být naplněna úplně všechna.

Spornou otázkou je, zda předmětné veřejné zakázky spolu souvisely zejména věcně, funkčně a časově, neboť např. o místní souvislosti sporu není. Krajský soud v tomto směru vycházel z listiny žalobce ze dne 13. 6. 2007, označené jako „*Výzva tří dodavatelů k podání nabídky na veřejnou zakázku...*“ obsažené ve správním spise, ve které bylo vymezeno plnění druhé veřejné zakázky na kompletní řádně provedenou dodávku a instalaci interiérového vybavení VŠ kolejí, Kounicova 50, 602 00 Brno. Podle této výzvy měly dodávky fakticky spočívat v modernizaci interiérového vybavení 20 pokojů vysokoškolských kolejí na výše uvedené adrese ve druhém nadzemním podlaží. Podle textové části zadávací dokumentace první veřejné zakázky (rovněž založené ve správním spise) bylo předmětem této zakázky

„*Interiérové vybavení VŠ kolejí*“, se stejným místem plnění jako u výše zmíněné druhé veřejné zakázky, přičemž dodávky měly spočívat v modernizaci interiéru 120 pokojů vysokoškolských kolejí v pěti nadzemních podlažích (6. – 10.). Tato veřejná zakázka měla být rozdělena do dvou etap, kdy první etapa měla být realizována v roce 2007 (6. a 7. nadzemní patro), druhá v roce 2008 (8. – 10. nadzemní patro). Výše uvedené skutečnosti vyplývají také ze Smluv o dílo uzavřených s vybraným uchazečem, v obou případech s dodavatelem Dřevozpracující výrobní družstvo, se sídlem Stromořadí 1098, 675 51 Jaroměřice nad Rokytnou.

Žalobce zpochybňoval souvislost věcnou, resp. funkční, mezi předmětnými veřejnými zakázkami. Této žalobní námitce soud nemůže přisvědčit s ohledem na následující skutečnosti. Ze spisového materiálu zcela jasně vyplývá předmět veřejných zakázek spočívající zjednodušeně v modernizaci interiérového vybavení pokojů vysokoškolských kolejí Kounicova 50. Charakter těchto plnění spočíval mj. v demontáži a odvozu stávajícího vybavení, zaměření každého jednotlivého prostoru, provedení požadovaných atestů a zkoušek, dodávce, instalaci a montáži interiérového vybavení apod. První veřejná zakázka měla probíhat v nadzemních podlažích 6. - 10., druhá zakázka v 2. nadzemním podlaží. Žalobce rozdílnost těchto zakázek a jejich rozdělení zákonným způsobem spatřoval v tom, že zatímco pokoje spadající do první veřejné zakázky měly být určeny výlučně pro studenty, pokoje spadající do druhé veřejné zakázky měly být určeny také jiným osobám, tj. mělo se jednat o pokoje hotelového typu. V této rovině žalobce (coby zadavatel) spatřuje zásadní rozdíl, kdy na základě těchto tvrzení nelze podle něj uvažovat o věcné či funkční souvislosti. Soud však souvislost v předmětu daných zakázek jednoznačně nachází. Nelze totiž vysledovat zásadnější rozdílnost v natolik obdobném předmětu zakázek, kdy se fakticky v naprosté většině obě plnění překrývají. Skutečnosti, že podle položkových rozpočtů jednotlivých zakázek (přílohy jednotlivých Smluv o dílo) nejsou všechny položky zcela totožné, nehraje roli, neboť jsou jednotlivé položky velice obdobné, mnohdy stejné, a svým charakterem srovnatelného druhu. Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně zdůraznil, není třeba, aby tyto zakázky byly naprosto shodné, ale musí být svým charakterem plnění alespoň srovnatelného druhu, viz např. rozsudek citovaného soudu č. j. 2 Afs 198/2006 – 69. Oběma zakázkami mělo dojít k obnově interiérového vybavení pokojů vysokoškolských kolejí Kounicova 50. Tvrzení žalobce, že pokoje druhé veřejné zakázky měly být určeny k jinému účelu, a to poskytování hotelových služeb, se jeví jako irelevantní, neboť předmět plnění byl téměř totožný (viz výše), přičemž ze samotné výzvy, či textové části zadávací dokumentace, ani uzavřených smluv o dílo, nevyplývá jiný charakter či jiné určení pokojů, jedná se o vybavení pokojů vysokoškolských kolejí, přičemž i průměrná cena (podle smluv o dílo) u obou zakázek, připadající na 1 pokoj je navíc téměř totožná. Krajský soud tedy uzavírá, že věcná (i funkční) souvislost byla ve výše uvedeném případě naplněna a v této rovině nelze usuzovat o zákonném rozdělení těchto zakázek.

Soud se dále zabýval časovou souvislostí předmětných veřejných zakázek, neboť i závěry o časové souvislosti žalobce zpochybňuje. Zadavatel vyzval dodavatele k podání nabídek u první veřejné zakázky dne 15. 2. 2007, Smlouva o dílo s vybraným dodavatelem byla uzavřena dne 15. 3. 2007. Výzva k podání nabídky u druhé veřejné zakázky je datována ke dni 13. 6. 2007, Smlouva o dílo byla následně uzavřena dne 3. 7. 2007. Jednotlivé výzvy od sebe dělí necelé čtyři měsíce, stejně tak uzavření jednotlivých smluv o dílo. Soud dospěl

k závěru, že takováto doba nemůže obstát jako kritérium odlišující posuzované veřejné zakázky v souvislosti časové. Jak bylo shora vyloženo, je možno obě zakázky posuzovat jako jednu zakázku v rovině věcné či funkční souvislosti. Doba kratší než čtyři měsíce od jednotlivých výzev k podání nabídek a od uzavření následujících smluv není takového charakteru, že by v projednávané věci svědčila o časové nesouvislosti zakázek. Na tomto závěru ničeho nemění ani žalobcem poukazovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 62 Af 54/2010, ve kterém soud vyslovil, že měsíční prodleva v tehdy řešených veřejných zakázkách zakládá zcela jasnou časovou souvislost. Takovéto závěry však nelze vykládat jako maximální možné časové rozmezí mezi zakázkami, neboť při posuzování konkrétních případů je nutno hodnotit vždy individuální okolnosti. V případě rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2004, č. j. S 605-R/03-VP/140/OŠ, se sice jednalo o časovou souvislost bližší, ovšem žalovaný dospěl k závěru, že se jednalo o rozdílná plnění (jiné druhy zařízení, s jinými parametry, pro jiné účely a potřeby zadavatele, které byly zadávány dle potřeb zadavatele). V posledně zmiňované věci se žalovaný, vzhledem k jednotlivým vlastnostem zakázek, přiklonil k závěru, že veřejné zakázky spolu úzce nesouvisely. Tento závěr však vzhledem k rozdílnosti charakteru s nyní řešenou věcí žalobci nesvědčí, neboť jak soud popsál výše, v dané věci lze souvislosti mezi zakázkami s určitostí vysledovat. Krajský soud nadto poznamenává, že zadavatel si zcela jistě byl, resp. měl být, vědom, že např. z důvodu opotřebení vybavení pokojů i v dalších patrech, než která měla být vybavena v rámci první veřejné zakázky, bude rozhodovat či uvažovat o modernizaci dalších pokojů. S tímto vědomím a zejména s vědomím toho, že předpokládaná hodnota první veřejné zakázky byla určena velice blízko hranici pro nadlimitní veřejnou zakázku, nelze jakkoliv ospravedlnit postup zvolený žalobcem. Tvrzení, že o druhé veřejné zakázce žalobce v době související s první zakázkou neuvažoval ani v hypotetické rovině, žalobci nesvědčí, neboť i pokud by se jednalo o pravdivé tvrzení, pak lze konstatovat, že s ohledem na dodržování zákona o veřejných zakázkách měl uvažovat v širších souvislostech, aby se nedopustil některého ze správních deliktů podle tohoto zákona. V souhrnu tak lze dospět k závěru, že skutečně došlo k porušení ust. § 13 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách, neboť předmětné zakázky neměly být posuzovány zvlášť a to s ohledem na jejich vzájemné souvislosti, jak je vyloženo výše.

Žalobce dále namítal, že nemohl předpokládat, zda bude disponovat dostatečnými finančními prostředky na jakékoliv další zakázky (k otázce financování odkázal také na komentář k zákonu o veřejných zakázkách). Krajský soud při posouzení této námitky vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 2 Afs 198/2006 - 69, který se týkal situace v podstatných ohledech podobné situaci právě posuzované. Ve věci řešené citovaným rozsudkem totiž stěžovatel (zadavatel, kterým bylo město Březová nad Svitavou) zadal jako dvě samostatné zakázky v jenom rozpočtovém roce výstavbu sídliště rodinných domků, s ohledem na to, že se podle něj jednalo o dvě samostatné etapy výstavby, neboť nepředpokládal, že se v nejbližší době objeví další vážní zájemci, a především podle svého názoru postupoval tak, aby nedošlo k neúměrnému zadlužení obce. Nejvyšší správní soud však k této argumentaci konstatoval, *„že uvedené okolnosti, které provázely přípravu a realizaci výstavby uvedených staveb, nemohou mít a nemají vliv na posouzení srovnatelnosti či stejnosti předmětu plnění, neboť žádným způsobem nemění charakter tohoto plnění“*. Dále se Nejvyšší správní soud vypořádal také s otázkou „finančních důvodů“ zadání této zakázky, mezi něž zařadil mj. právě *„nejistotu, budou-li přiděleny dotace a neznalost přesného počtu*

vážných zájemců“. Soud zde zadavatele odkázal na možnost „*dílčího plnění veřejné zakázky s tím, že by si problematiku spojenou se získáváním finančních prostředků ošetřil stanovením vhodných podmínek ve smlouvě s vítězným uchazečem*“. Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*v posuzovaném případě byl stěžovatel oprávněn uzavřít více smluv o dílo, ovšem jednotlivé smlouvy (při plnění stejného nebo srovnatelného druhu) měly být uzavřeny na základě postupu odpovídajícího celkovému peněžitému závazku zadavatele*“.

Krajský soud s ohledem na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že okolnosti financování zakázky nemají vliv na posouzení srovnatelnosti či stejnosti předmětu plnění, neboť žádným způsobem nemění charakter tohoto plnění. Takovýto závěr je zcela logický, neboť ačkoliv lze v obecné rovině chápat žalobcovu opatrnost ohledně nejistých budoucích příjmů, není tím možné odůvodnit porušení zákona o veřejných zakázkách. Žalobce je totiž veřejným zadavatelem, který je povinen při nakládání s veřejnými prostředky postupovat hospodárně, efektivně a účelně, čehož má být dosaženo právě postupem podle posledně jmenovaného zákona a uzavíráním smluv při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí. Žalobce tedy měl v daném případě naplánovat modernizace předmětných vysokoškolských kolejí, přičemž měl zohlednit veškeré možné peněžní zdroje. Takovou zakázku pak mohl žalobce zadat s tím, že si vyhradí možnost zrušení její dílčí části (tedy té, jejíž financování neměl v době zadávání zakázky zajištěno). Této žalobní námitce soud nemůže přisvědčit. V řešené žalobní námitce žalobce nezpochybňoval, že by neměl být veřejným zadavatelem ve smyslu ust. § 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách.

Stejně tak žalobci nijak nesvědčí skutečnost, že na základě uzavřené mandátní smlouvy zajišťovala zadání první veřejné zakázky společnost S-Invest CZ s. r. o., neboť kdo fakticky zakázku zadával, není podstatné. Ze zákona o veřejných zakázkách povinnosti plynoucí k ochraně zadávání veřejných zakázek míří zásadně na zadavatele, tj. bez ohledu na jeho zastoupení či sjednané poradenské služby. Tuto žalobní námitku shledává soud nedůvodnou.

Závěr žalovaného ohledně spáchání předmětného správního deliktu byl správný a řádně odůvodněný. Skutková podstata správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách je koncipována tak, že postup zadavatele „*ovlivnil*“ nebo „*mohl ovlivnit*“ výběr nejvhodnější nabídky; připouští tedy i pouhou možnost ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky a ta zde nepochybně dána byla – již jen z důvodu možného širšího okruhu potenciálních uchazečů při postupu podle zákona o zadávání veřejných zakázek, zejména zveřejněním veřejné zakázky v souladu se zákonem. V takovém případě tedy zcela jistě nelze vyloučit, že by o dané zakázky projeвили zájem i další uchazeči. Závěry žalovaného lze na základě výše popsaného hodnotit jako souladné se skutkovými zjištěními.

Žalobní námitky dále směřovaly také proti výši uložené pokuty. Soud na tomto místě uvádí, že podle § 121 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách se při určení výměry pokuty zadavateli, který je právnickou osobou, přihlídnou k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Soud musí při posouzení této námitky vycházet z toho, že výše pokuty je výsledkem správního uvážení žalovaného. Je-li rozhodnutí vydáváno s využitím zákonem uložené diskrece správního

orgánu, je povinností správního orgánu předepsané volné úvahy užít, to znamená, že se správní orgán musí zabývat všemi hledisky, která jsou pro posouzení konkrétní výše pokuty nezbytná (zákonem předepsaná). V nyní posuzované věci tedy závažností správního deliktu, zejména způsobem jeho spáchání a jeho následkům a okolnostmi, za nichž byl spáchán, nadto musí zohlednit i další skutečnosti, jež mohou mít na konkrétní výši pokuty vliv. Klíčovou je pak podmínka, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši, a aby výše pokuty s ohledem na zvažovaná kritéria a zákonnou limitaci vyhověla podmínce přiměřenosti.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování (k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005 - 53, nebo ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007 - 68). Mezi tyto principy patří také náležité odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, které v konečném důsledku vyvolá i jeho přesvědčivost.

Jak plyne z výše citovaného ustanovení § 121 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, rozhodnou skutečností pro určení výměry pokuty za porušení zákona o veřejných zakázkách je závažnost správního deliktu. Jde o neurčitý právní pojem a naplnění jeho obsahu je úkolem správního orgánu. Zákonodárce přitom zcela jasně a výslovně stanovil, co tuto závažnost vymezuje a k čemu musí správní orgán vždy přihlídnout (k tomu srovnej například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 6 As 34/2008 - 54, či ze dne 17. 3. 2010, č. j. 2 As 47/2009 - 92). Jde konkrétně o 1/ způsob spáchání správního deliktu, 2/ jeho následky a 3/ okolnosti, za nichž byl spáchán.

Pokud jde o způsob spáchání správního deliktu, krajský soud v této souvislosti konstatuje, že předseda žalovaného se ke způsobu spáchání deliktu žalobcem srozumitelně vyjádřil pod bodem 37 rozhodnutí. Na tomto místě mj. uvedl: „...*zadavatel svým postupem porušil zákaz dělení veřejné zakázky a snížil hodnoty předmětných veřejných zakázek pod zákonné finanční limity, čímž se vyhnul využití přísnějšího režimu zadávacího řízení. Důsledkem toho došlo k omezení hospodářské soutěže, neboť možnost dodavatelů dozvědět se o veřejné zakázce, byla zkrácena nezveřejněním veřejných zakázek v informačním systému o veřejných zakázkách.*“ Skutečnost, že jednání žalobce skutečno mohlo ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, dovodil i zdejší soud, viz výše, proto nelze souhlasit se žalobcem, že se jednalo o spekulativní, hypotetické tvrzení, nikterak nepodložené.

Jde-li o následky správního deliktu, Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. 6 A 109/2000 - 73, publikovaném pod č. 583/2005 Sb. NSS, konstatoval, že trestněprávní doktrína definuje následky jako „*ohrožení nebo porušení zájmů, které jsou jeho objektem, tj. zájmů, k jejichž ochraně zákonná skutková podstata správního deliktu slouží*“. Následkem předmětného správního deliktu tak může být jediné ohrožení nebo porušení postupu při zadávání veřejných zakázek a chráněného zájmu na dodržení principů veřejného zadávání, jak jsou vyjádřeny v jednotlivých ustanoveních zákona o veřejných zakázkách. V posuzovaném případě považoval žalovaný za faktický následek správního

deliktu žalobce skutečnost, že postup zadavatele mohl mít podstatný vliv na výběr nejvhodnější nabídky.

Z hlediska určení výměry pokuty je pak nutno hodnotit nejen jaké následky byly správním deliktem způsobeny, ale též jakou měly intenzitu (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 25/2006 - 78). Žalovaný tak učinil zejména v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde konstatoval, že jednání omezilo hospodářskou soutěž a zejména omezilo okruh potencionálních uchazečů získat informace o těchto veřejných zakázkách. Na stranách 10 a 12 žalobou napadeného rozhodnutí se pak předseda žalovaného věnoval okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Z tohoto odůvodnění vyplývá, že bylo zjištěno, že nezanikla odpovědnost žalobce (a bylo hodnoceno), zda je sankce přiměřená z hlediska ekonomické situace žalobce (zde lze seznat jasný odkaz zejména na stranu 11 rozhodnutí správního orgánu I. stupně).

Dále předseda žalovaného doslova uvedl: „*Stran polehčujících okolností se přikláním k názoru Úřadu, který v dané věci jako polehčující shledal pouze fakt, že zadavatel postupoval při zadávání veřejné zakázky 2 dle ustanovení § 18 odst. 3 zákona, tj. dodržel základní zásady zadávacího řízení vymezené v § 6 téhož zákona.*“ K této okolnosti tedy žalovaný taktéž zcela zjevně přihlédl, proto se tvrzení žalobce stran absence zohlednění dodržení postupu transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace (§ 6 zákona o veřejných zakázkách) jeví zcela nepřípadným. Pokud dále žalobce namítal, že řízení v rámci druhé veřejné zakázky prakticky kopírovalo zákon o veřejných zakázkách, pak tato skutečnost sama o sobě není nikterak rozhodující, neboť vytykána mu je právě ta část zákona, podle níž zjevně nepostupoval. V dané věci totiž bylo zcela zásadní, že nedošlo k širšímu zveřejnění zakázek, neboť byly nezákonně rozděleny na zakázky menší, jejich rozsah žalobce posuzoval nesprávně odděleně.

K námitce žalobce, že žalovaný dostatečně nezohlednil a neprošetřil, zda k porušení zákona o veřejných zakázkách mělo dojít úmyslně či nedbalostně, krajský soud uvádí následující. Odpovědnost zadavatele za spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách je koncipována na objektivním principu, nevyžaduje se tedy složka zavinění, ať již ve formě úmyslu nebo nedbalosti. Forma zavinění však může mít vliv na posouzení výše pokuty. Pokud by byl v dané věci shledán úmysl porušit zákon, byla by tato skutečnost zřejmě posouzena jako okolnost přitěžující, jeho absence však nemůže znamenat okolnost polehčující. Za takovýchto okolností je potom z logiky věci nutno odmítnout snahu žalobce přesvědčit zdejší soud o tom, že v případě nedbalosti by bylo nutné tuto skutečnost posoudit jako polehčující. Ve správním trestání, založeném na objektivní odpovědnosti za správní delikty, nemůže ani nedbalost znamenat bez dalšího polehčující okolnost. K tomu lze dále uvést, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani napadeném rozhodnutí (ačkoliv se k úvaze o formě zavinění předseda žalovaného vyjádřil v bodě 32.) nelze seznat, že by byla forma zavinění kladena žalobci k tíži, proto ve smyslu výše uvedeném nelze takovýto postup žalovanému jakkoliv vytknout. Nelze akceptovat ani závěry žalobce, že jelikož byly žalovaným prověřovány veřejné zakázky v počtu 23, jež zadal v letech 2007 – 2012, a pouze v nyní řešené věci mělo dojít k porušení zákona o veřejných zakázkách, měla být tato skutečnost hodnocena jako polehčující. K tomu lze uvést, že žalovaný zcela v souladu se zákonem hodnotil konkrétní porušení zákona, resp. správní delikt,

což je popsáno výše. Nelze totiž souhlasit se žalobcem, že zákonný postup v jiných případech, který žalobci jako zadavateli vyplývá přímo ze zákona, lze označit za okolnost zřejmě polehčující. Nelze vytknout žalovanému, že nehodnotil předmětnou kauzu, ve smyslu výše uvedeném, v rámci konkrétních okolností vztahujících se právě k poukazovaným zakázkám. Nad shora uvedené lze doplnit, že žalobcem uváděný rozsudek sp. zn. 52 Ca 44/2009 na daných závěrech nemůže ničeho změnit, neboť správní orgán I. stupně a taktéž žalovaný zvolil správný postup v posuzování individuálních okolností ve vztahu k výši pokuty a žalobce ani neuvedl, o rozsudek kterého soudu se má jednat; nebylo tedy ani z povahy věci možné usuzovat o pozitivním vlivu směrem k žalobcovu tvrzení.

Žalovaný též v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí konstatoval, že podle ustanovení § 120 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách se za správní delikt uloží pokuta do 5 % ceny zakázky nebo do 10 mil. Kč, pokud cena zakázky nebyla nabídnuta, jde-li o správní delikt podle odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Cena veřejných zakázek v součtu v posuzovaném případě byla podle uzavřených smluv 8 768 174,60 Kč. Horní hranice pokuty tak ve smyslu zákona o veřejných zakázkách činila 438 408,73 Kč, a pokuta ve výši 100 000 Kč byla uložena spíše při spodní hranici zákonného rozpětí (výše pokuty byla uložena ve výši cca 22,8 % horní hranice). Na základě výše uvedeného nelze dospět k závěru, že by uložená výše pokuty byla nezákonná, či nezákonně vysoká.

Žalobce v podané žalobě namítal také porušení zásady legitimního očekávání, neboť žalovaným byla dle rozhodnutí z roku 2005 za závažnější správní delikt než v nyní posuzovaném případě uložena pokuta ve výši 15 000 Kč, přičemž výše peněžitého závazku ve zmiňované věci byla 3 488 400 Kč. Dále žalobce poukázal také rozsudek krajského soudu, podle kterého i pokuta nedosahující výše 15 % možné maximální výše dostačuje k naplnění represivní i preventivní funkce pokuty.

V této souvislosti předně krajský soud připomíná, že správní orgány jsou v souladu se zásadou legitimního očekávání zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu povinny dbát, aby při rozhodování skutkově shodných či obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tato zásada nastoluje pro podmínky veřejné správy požadavek vytváření ustálené rozhodovací praxe, jež by měla být měněna jen v odůvodněných případech. Již přitom bylo uvedeno výše, že ukládání sankcí za správní delikt, tedy i rozhodování o jejich výši, se děje v rámci správního uvážení (diskrečního práva), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje. Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak dále v této souvislosti vyplývá, že jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování, včetně povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobným způsobem (k tomu srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005 - 53 nebo ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007 - 68).

Žalobce tedy konkrétně poukázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2005, č. j. VZ/S 164/05-153/5158/05-Kr a argumentoval, že byla uložena pokuta „pouze“ ve výši 15 000 Kč, ačkoliv výše peněžitého závazku byla 3 488 400 Kč. K tomu krajský soud předně uvádí, že v namítané věci se jednalo o odlišný skutkový stav, ovšem zcela zásadní je uvědomit si výši uložené pokuty ve vztahu k její maximální zákonné výši. Dle poukazovaného rozhodnutí

byl celkový rozhodující finanční závazek 3 488 400 Kč, přičemž pokuta mohla být uložena pouze ve výši 1 % z ceny zakázky, tj. 34 884 Kč. Uložil-li žalovaný, i s ohledem na přitěžující okolnosti žalobcem tvrzené, ve zmiňované kauze pokutu ve výši 15 000 Kč, jednalo se o cca 43 % z maximální možné zákonné hranice. Pokud tedy v nyní řešené věci byla žalobci uložena pokuta v cca 22,8% maximální možné hranice, neprospívá poukaz na takovéto rozhodnutí žalobcovu tvrzení stran nepřiměřeně vysoké pokuty, neboť se procentuálně jedná o téměř poloviční výši (v zákonném rozmezí) než v namítané věci. K rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 6. 2007, č. j. 62 Ca 33/2008 – 57, lze uvést, že zdejší soud souhlasí s tím, že v určitých případech (s ohledem na všechny polehčující a přitěžující okolnosti dané věci, ekonomickou situaci zadavatele apod.) může být 15% pokuta z možné maximální výše přiměřená a spravedlivá a naplňovat tak funkci represivní a zároveň preventivní. Vždy je však nutné respektovat zákonnou úpravu, tj. zejména maximální výši pokuty, a zároveň přihlídnout k jedinečným dané věci. Nad to lze uvést, že soud v poukazované věci zkoumal, zda byla pokuta uložena v zákonných mantinelech, rozhodně se nepouštěl do úvah vůči žalovanému, aby ukládal pokuty v maximální možné míře 15 %.

Jak již bylo řečeno výše, správní orgány jsou povinny rozhodovat tak, aby při rozhodování skutkově shodných či obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Při stanovení výše pokuty jsou však povinny ve smyslu shora uvedených zákonných kritérií posoudit závažnost správního deliktu a stanovit pokutu v takové výši, aby plnila represivní i preventivní funkci. V souladu se zásadou individualizace trestu jsou pak správní orgány povinny zohlednit všechna specifika daného případu. Z výše popsaného je zřejmé, že žalobci namítané rozhodnutí žalovaného, ani rozsudek krajského soudu, nesvědčí. V daném případě není možné přijmout argumentaci žalobce o nepoměrně vysoké výši pokuty, a to ani s ohledem na to, že žalovaný měl k ukládání vysokých pokut přistupovat až v posledních letech, přičemž kdyby bylo o věci rozhodováno v době spáchání předmětného správního deliktu žalobce usuzuje, že by dostal výrazně nižší pokutu. Jak zdejší soud popsal výše, pokuta byla udělena v zákonné výši a bez jakýchkoliv excesů, které by bylo možné označit za nezákonné, a proto jakékoliv výše nastíněné úvahy stran nezákonnosti, nespravedlnosti, či excesivní výše uložené pokuty, krajský soud shledává nedůvodnými.

Žalobce také uvedl, že vedle formální stránky deliktu bylo nutné hodnotit také jeho materiální stránku ve vztahu k otázce viny i trestu. Z hlediska viny lze zcela jednoznačně na základě výše uvedeného dojít k závěru, že v dané věci materiální stránka deliktu naplněna byla, spočívá ve společenské škodlivosti jednání žalobce ohrožující povinnosti plynoucí mu ze zákona o veřejných zakázkách. Žalobce svým postupem totiž de facto vyloučil možnost obdržet ekonomicky výhodnější nabídky, než byly nabídky uchazečů, které zadavatel vyzval k podání svých nabídek. Potencialitu podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky žalovaný vyvodil ze skutečnosti, že pokud by žalobce provedl zadávací řízení postupem stanoveným zákonem, nelze vyloučit, že by na plnění předmětu veřejné zakázky obdržel větší počet nabídek, které mohly být z hlediska veřejných financí v širším slova smyslu ekonomicky výhodnější. S takovýmto závěrem se plně ztotožňuje také soud, a to s odkazem na postačující potencialitu ohrožení výběru nejvhodnější nabídky, která je zakotvena v § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách. Co se týká posouzení naplnění materiální stránky deliktu vzhledem k výši trestu, v této rovině krajský soud může odkázat na bod 58. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve kterém se doslova uvádí: „*Veřejné zakázky tedy*

nebyly zveřejněné v informačním systému o veřejných zakázkách, čímž došlo k omezení hospodářské soutěže. Zásadně tak byla ovlivněna možnost dodavatelů dozvědět se o zadávacím řízení a podat v něm nabídky, a tím i samotný výběr nejvhodnější nabídky.“ Z takto formulovaného odůvodnění lze seznat, že správní orgán I. stupně a stejně tak žalovaný (při zamítnutí rozkladu) posoudili, že v dané věci došlo k hodnocení způsobu spáchání správního deliktu, tj. správní orgány dospěly k závěru, že omezením veřejné informovanosti došlo k zásadnímu ovlivnění možnosti dodavatelů dozvědět se o zadávacím řízení a důsledků s tím spojených. Lze tedy (ačkoliv z poměrně úsporného odůvodnění) seznat, že správní orgány hodnotily jak způsob, tak následky i okolnosti deliktního jednání, při ukládání sankce, viz výše. Namítané rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 74/2007 – 140 a 8 As 29/2007 – 121 žalobci nikterak nespovídají, neboť posuzování materiální stránky správního deliktu lze v obou zmíněných rozhodnutích rozeznat. Této žalobní námitce zdejší soud nepřisvědčil.

Krajský soud tedy uzavírá, že pokud jde o úvahy žalovaného ohledně výše uložené pokuty, tyto považuje za přezkoumatelné a z pohledu jednotlivých okolností, jež byly váženy, také za zákonné, nikterak se nevymykající, nepřekračující a nezneužívající meze správního uvážení. Rozdíl mezi horní hranicí výše pokuty a následně uloženou sankcí svědčí o tom, že žalovaný přistupoval k nyní souzenému případu individuálně. Krajský soud tedy nepřisvědčil námitkám žalobce týkajícím se výše uložené sankce a nepřistoupil ani k jejímu prominutí ani snížení dle § 78 odst. 2 s. ř. s. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. soud může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s., od trestu za správní delikt upustit nebo jej v mezích zákonem dovolených snížit, pokud byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Pokud tedy zdejší soud z důvodů uvedených výše neshledal, že by pokuta byla nepřiměřená, tím spíše nemohl dovodit, že by pokuta byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši, což je zákonnou podmínkou pro její snížení nebo úplné upuštění od ní.

Na závěr soud podotýká, že žalobce navrhnul v žalobě také důkazy, které měly prokázat jeho tvrzení. K jejich provedení soud nepřistoupil, neboť tyto nemohou v dané věci žalobci prospět. Kromě listin, jež jsou obsahem správního spisu a jež jsou krajskému soudu známy a vychází z nich, navrhl jako důkaz mj. mandátní smlouvy ze dne 31. 1. 2007 a 24. 10. 2007, uzavřené mezi žalobcem (mandantem) a společností S-Invest CZ, s.r.o. (mandatářem) o komplexním organizačním a věcném zajištění zadání předmětné veřejné zakázky a Protokol o splnění předmětu mandátní smlouvy; tyto listiny však mohou prokázat pouze právní vztahy vzniknuvší na jejich základě, případně jejich naplnění, tyto skutečnosti však v dané věci sporné nejsou. Stejně tak ničeho nemůže osvětlit ani průvodní list k návrhu na veřejnou zakázku malého rozsahu (druhá veřejná zakázka), případně svědecké výpovědi tehdejších zaměstnanců žalobce; v dané věci lze hovořit toliko o právním posouzení nesporných skutkových zjištění, ze kterých vycházely správní orgány a které vyplývají z obsahu správních spisů a jenž jsou zcela dostačující k řešení dané věci, jak bylo shora popsáno ve vztahu k jednotlivým žalobním bodům; proto provést navržené důkazy není potřebné, hospodárné, ani efektivní. Důkazní návrhy spočívající v žádosti o zaslání dokumentace veřejných zakázek, přípis žalobce ze dne 6. 11. 2012 a zadávací dokumentace vztahující se k veřejné zakázce malého rozsahu (druhá veřejná zakázka), pak opět mohou přinést pouze důkazní informaci o stavu, o němž nejsou pochybnosti, ovšem nikoliv přispět k řešení daného sporu.

VI. Závěr a náklady řízení

S ohledem na vše shora uvedené proto krajský soud rozhodl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. tak, že podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. 7. 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu